

FÖRSAMLINGSORDNING¹ FÖR MELLRINGEKYRKAN I ÖREBRO

1. Församlingens självförståelse

Mellringekyrkan i Örebro är en kristen församling som har sina historiska rötter i baptismen, helgelseörelsen och svensk väckelseörelse. Viktiga bidrag till vår utveckling har även kommit från den karismatiska väckelsen och från den evangelikala rörelsen. Dessa rörelser har på nytt aktualiserat betoningen av Skriftens auktoritet, Kristi försoning, omvändelse, lärjungaskap, Andens gemenskap, utrustning och gåvor samt evangelisation och mission.

Den grundläggande identiteten som kristen församling har vi gemensamt med den världsvida kyrkan genom bekännelse till Jesus Kristus som Herre och Frälsare. Eftersom den kristna enheten enligt Bibeln tillhör församlingens kännetecken, är vi angelägna om att gestalta och bevara den och därigenom motverka alla tendenser till splittring, som visat sig vålla stor smärta och mycket lidande. Till sin natur är församlingen en gemenskap samlad kring Jesus Kristus som Herre och Frälsare (Matt 18:20). Vår gemenskap består »i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och i bönerna» (Apg 2:42) och i evangelisation (Apg 2:47). Församlingen utgörs av alla som bejakat Guds kallelse till tro, dop och lärjungaskap och därmed hör Kristus till (Gal 3:26-29).

Församlingen är Jesus Kristus synliggjord och förkroppsligad i världen. En av de mest betydelsefulla bilderna för detta är »Kristi kropp» (Rom 12, 1 Kor 12, Ef 1:22-23). I sin existens är församlingen ett synligt tecken på Guds rike och i sin funktion i världen ett redskap för detta rike. Församlingen har alltså en dubbel sändning, nämligen att *vara* och att *göra*. Den helige Ande utgör stödet för både existens och funktion.

Jesu Kristi församling finns i världen och är till för världen. Till församlingens väsen hör att den ständigt är på väg ut ur eller från sig själv, till hela den värld Gud skapat och i vilken det formats samhällen av varierande karaktär under olika tider och i skiftande kulturer. Församlingen är ur teologisk synpunkt i första hand en organism, men den är också både ur samhällelig och ur teologisk synvinkel en organisation. Både som organism och organisation har församlingen att forma sina strukturer och funktioner.

2. Vår tro och vår identitet

Mellringekyrkan samverkar i Evangeliska Frikyrkan. Evangeliska Frikyrkan är en evangelikal, missionsinriktad, baptistisk och karismatisk rörelse.

2.1 Evangelikal

Med Bibeln som avgörande norm bejakar vi klassisk kristen tro enligt den apostoliska², och niceanska³, trosbekännelsen och den evangeliska teologi som bland annat får sitt uttryck i Lausannedeklarationen⁴.

2.2 Missionsinriktad

Mission är ett naturligt utflöde av gemenskapen med Gud och vår tro på Herren Jesus Kristus. Gud är kärlek, och vill att alla människor i hela världen skall lära känna honom och få gemenskap med honom genom tron på Jesus Kristus.

Evangeliet om Guds rike skall förkunnas bland alla folk. Det innebär att förmedla hela evangeliet till hela människan i hela världen. En viktig del av uppdraget är därför att söka nå onådda folk och folkgrupper.

Vi står för en dynamisk helhetssyn på den kristna församlingens missionsuppdrag i världen, som bland annat kommer till uttryck i Manilamanifestet⁵ med dess konsekvenser i tro, evangelisation, församlingsutveckling samt i ekonomiskt och socialt ansvar.

2.3 Baptistisk

Vi har en baptistisk dopsyn som innebär att församlingen är en gemenskap av personer som själva bekänt sin tro och döpts till Kristus. Församlingen praktiserar dop genom nedsänkning efter personlig bekännelse om tro på Jesus Kristus.

2.4 Karismatisk

Alla troende, unga och äldre, kvinnor och män, uppmanas i skriften att låta sig uppfyllas av den helige Ande och ta emot och tjäna med de gåvor som Anden ger. Vår tro är både en fast övertygelse och en medveten överlåtelse till Guds rike som det framställs i Nya Testamentet, där evangeliet om riket förmedlas i ord, handling, kärlek och kraft. Det finns en värdefull variation av den karismatiska dimensionens uttryck inom varje enskild församling och mellan olika församlingar.

2.5 Vår tro

Kort sammanfattat tror vi följande:

Bibeln: Bibeln är Guds uppenbarade ord och därmed tillförlitlig och sann i allt vad den lär och påstår. Den utgör grunden och rättesnöret för den kristna församlingens lära och livsstil.

Bibeln uppenbarar Guds eget väsen och hans vilja. Vi utgår från att Bibeln tolkas i sitt historiska sammanhang, i enlighet med sitt syfte och under Andens upplysning är den trovärdig i allt den lär. Ingen mänsklig tolkning av Bibeln kan däremot gälla som ofelbar.

Gud: Vi tror på en Gud, som uppenbarar sig som Gud Fader, Jesus Kristus och den helige Ande. Han är världens skapare och Herre, som styr allting i enlighet med sin viljas syfte. Gud är en omsorgsfull Gud. Gud är vårt ursprung och allt utgår ifrån honom.

Jesus Kristus: Jesus Kristus är Sonen, Guds enfödde Son, själv Gud och uppenbarad i Bibeln. Han är den enda frälsaren. Jesus är den som omtalas i Gamla testamentet som den kommande Messias.

Den Helige Ande: Den helige Ande är Guds personliga närvaro i och ibland människor. Anden är given av Gud som hjälparen. Det är Anden som ger oss liv och föder oss på nytt. Bibeln uppmanar oss att låta oss uppfyllas av den helige Ande och att ta emot och tjäna med de andliga gåvor som Anden ger. Genom den helige Ande kan alla frälsta, unga och äldre, kvinnor och män få ta emot Andens gåvor och använda dem.

Människan: Man och kvinna är skapad till Guds avbild, men är genom synden, som är en bruten gudsrelation, förlorad om hon inte blir frälst genom att tro på Jesus Kristus som sin personlige Herre och frälsare.

Frälsning: Gud älskar alla människor på jorden och vill deras bästa. Jesus Kristus bar våra synder på korset och dog vår död, och är den ende som kan frälsa och förlåta och som gör det av nåd. Utanför Kristus finns ingen frälsning – ingen väg till Gud. De som bekänner Jesus som sin frälsare och Herre är Guds barn och syskon med andra frälsta människor.

Dop: När man har blivit frälst är det riktigt och viktigt att låta döpa sig. På samma sätt som frälsningen är ett personligt val tror vi att också dopet är det. Dopet är en offentlig bekännelse till Jesus Kristus. Dopet återspeglar vår egen död och uppståndelse i Jesu död och uppståndelse.

Lärjungaskap: Ett lärjungaskap innebär att bli en efterföljare till Jesus Kristus och efterlikna honom i vårt sätt att tänka och handla. Vi är kallade att låta våra liv bli en ständig vandring tillsammans med Jesus Kristus. Det får konsekvenser för hela livet. Varje kristen har därför ett personligt ansvar att studera Bibeln, vandra i den helige Andes kraft och leva ett rent och rättfärdigt liv. Genom förlåtelsen finns det upprättelse när vi misslyckas.

Församlingen: Ingen kristen är kallad att leva för sig själv, därför tror vi att församlingsgemenskapen är nödvändig. I gemenskapen med andra frälsta hämtar vi kraft och undervisning. Guds församling överskrider ras-, klass- och könsgrensar. De värderingar som är rådande i Guds rike⁶ är också rådande i församlingen. Vi tror också på Guds församlings enhet. Guds församling är en universell församling både i tid och rum.

Vårt uppdrag: Församlingens uppdrag är att göra Kristus känd i hela världen. Vi proklamerar evangeliet genom att gestalta det i ett liv av helighet och kärlek, genom både ord och handling. Missionen och evangelisationen har alltid varit och kommer alltid att vara en viktig och vital del av församlingens arbete.

Tidens slut och Kristi återkomst, livet efter döden: Vi tror att Jesus Kristus skall komma tillbaka personligt och synligt, i makt och härlighet för att slutföra sin frälsning och dom. Vi tror på Jesu varningar om falska profeter och människor som säger sig vara Messias under tiden mellan Jesu himmelfärd och hans återkomst.

Vi tror också att alla människor en gång skall dö och sedan dömas av Gud som är allsmäktig och rättvis. Vi tror att vissa blir dömda till evig död, men att de som har bekänt Jesus Kristus som sin personlige Herre och frälsare kommer att få leva i en evig gemenskap med Gud, det som Bibeln kallar himlen.

Det allmänna prästadömet: Alla troende har samma ställning i Kristus, det så kallade allmänna prästadömet, och är kallade till att på olika sätt vara vittnen i Guds rike och fullgöra sin kallelse.

3. Församlingens liv

Församlingens liv i världen har alltsedan fornkyrkans tid beskrivits med hjälp av tre bibliska begrepp: gemenskap (*koinonia*), vittnesbörd (*martyria*), och tjänande (*diakonia*). De konkreta uttrycken för detta varierar och betonas olika över tid och rum, eftersom det är ett andligt liv som pulserar och har skiftande yttre förutsättningar.

3.1 Församlingens liv är gemenskap

Ett liv som kristen innebär överlåtelse till Jesus och till Hans församling. Med Bibeln som rättesnöre bär församlingens medlemmar varandras bördor, har ett förlåtande sinnelag, ber för varandra och söker tillsammans andlig mognad.

Med församlingsgemenskap avses såväl faktisk delaktighet i samma frälsning genom dop och nattvard som byggande av nära relationer mellan människor i församlingen. Denna gemenskap fördjupas och vidgas genom ett aktivt deltagande och en ömsesidig omsorg om varandra.

För att främja olika aspekter av gemenskap är församlingens liv organiserat både utifrån den stora gruppen (gudstjänster och dylikt) och den lilla gruppen, både i offentlig verksamhet och i vardagsgemenskap i hemgrupper. Församlingens liv som gemenskap behöver ledare som ser helheten, kan bygga relationer och leda en grupp.

Församlingens gemenskap praktiserar full jämlikhet mellan män och kvinnor. Det betyder bland annat att män och kvinnor har på lika villkor tillträde till alla former av ledartjänster i församlingen, och att allas erfarenheter tas medvetet tillvara i församlingens liv och uppdrag. Detta är inte bara en lämplighetsfråga i samhället utan tillhör enligt apostolisk undervisning frälsningens fullhet (Gal 3:26-29).

3.2 Församlingens liv är vittnesbörd

Församlingen har ansvar för att föra evangeliet till alla delar av vår värld (Apg 1:1-8) och att bära vittnesbörd i vardagslivet (1 Pet 2:11, 3:13). Olika former av vittnesbörd om evangeliet är en fundamental del av församlingens totala liv.

Drivkraften till vittnesbördet är inte socialt medlidande eller en kulturell upplysningsiver. Den avgörande anledningen ligger i påskens händelser: Jesus lever och Han sänder sina lärjungar att vittna om Hans seger (Joh 20:20-21) och Hans erbjudande om förlåtelse, försoning och evigt liv. Därför tillhör mission och evangelisation församlingens innersta väsen och den får inte ses som en extra ansträngning vid sidan om det ordinarie livet.

Bibeln och kyrkans historia innehåller berättelser om många vittnen som för bebyggelsens skull fått ge sina egna liv. Dessa martyrer inspirerar församlingen till ett troget vittnesbörd i dag (Hebr 12:1-4).

3.3 Församlingens liv är tjänande

Fullheten i kristet liv består i ödmjukt tjänande för andra. Församlingen lever i världen för att tjäna, inte för att uppnå prestige eller välstånd. Därför ligger det avgörande kriteriet vid utvärdering av församlingen i tjänandet, inte i tillväxt eller gott rykte.

Tjänstens nåd är av Kristus given till varje troende (Ef 4:7) och inte bara till en inre cirkel i församlingen. Ingen medlem är utan en tjänst och alla har också en nådegåva att utföra den. Varje kristen skall därför ge sitt bidrag till det gemensamma bästa (1 Petr 4:10). Anden fördelar gåvorna som den själv vill (1 Kor 12:4) men vår del i detta är att upptäcka gåvan och utöva vår tjänst till Guds ära (Ef 4:8) och till församlingens uppbyggelse (Ef 4:12).

Församlingens tjänst begränsar sig inte till enbart medlemmarna utan innefattar också ett ansvar för kärlekens gärningar i världen. I Kristi efterföljelse måste församlingen älska sin nästa (Luk 12:25-37) och ta ansvar för den skapelse hon fått att förvalta.

Församlingens sociala omsorg innefattar också profetisk kritik av all orättvisa (Jes 1:17). Trohet mot Kristus bör i ett överflödssamhälle innebära en radikal prövning av livsstilen och ett tydligt avståndstagande från materialistiska livsvärden. Genom evangeliets kraft tror församlingen att den rike befrias från sin girighet och själviskhet, medan den fattige befrias från sin utstötthet och hopplöshet. Evangelisation och social omsorg är inte identiska, men däremot oskiljaktiga.

3.4 Församlingens liv formar en levande gudstjänst

Gudstjänst är ett möte mellan Gud och människor, där var och en är delaktig i ett andligt skeende. Återkommande moment i gudstjänsten är bibelläsning, förkunnelse, bön, nattvard, vittnesbörd, bekännelse, tillbedjan, sång och insamling av ekonomiskt stöd. I gudstjänsten möter församlingen Guds tilltal, hör Hans kallelse, lär känna Hans vilja och får svara ja på Hans kallelse. Den helige Ande verkar i gudstjänsten både genom frihet och genom ordning.

Särskilda gudstjänsthandlingar är:

3.4.1 Vigselgudstjänst

Äktenskapet är instiftat av Gud. Ett kristet äktenskap tillhör både skapelseordningen och frälsningsordningen (Ef 5:21-33). Äktenskapet konstitueras i detta sammanhang genom kärlek, vigselgudstjänst samt samlevnad. Äktenskapet är därför inte enbart en enskild angelägenhet utan ingår i församlingens gemensamma liv. Församlingen värnar om äktenskapet och stöder denna levnadsform mellan man och kvinna.

Ur juridisk synvinkel konstitueras ett äktenskap av att mannen och kvinnan på vigsselförrättarens fråga samtycker till äktenskap, vigsselförrättarens tillkännagivande och att detta sker inför minst två vittnen. Det övriga kring en vigsel tillhör den gestaltning av kristen tro som församlingen vill ge kring ett ingående av äktenskap. Församlingens pastor äger i regel behörighet att förrätta laglig vigsel.

3.4.2 Barnvälsignelse

Föräldrar bereds möjlighet att bära fram sina barn i församlingens gemenskap för att ta emot Guds välsignelse och tacka för Guds gåvor (Mark 10:13-16). I barnvälsignelsen uttrycker församlingen sin övertygelse att barnen tillhör Gud. Den syftar till att barnen skall växa upp i församlingens gemenskap och finna vägen till en personlig tro, bekräfta denna sin tro och låta döpa sig. Akten är ett uttryck för församlingens omsorg om barnen och familjerna.

3.4.3 Begravningsgudstjänst

I begravningsgudstjänsten uttrycker församlingen sin tro på att liv och död vilar i Guds händer (Joh 11:25, Luk 20:38). Den är ett tillfälle att beakta skapelsens begränsning och dödens allvar, uttrycka sin sorg och saknad samt säga farväl. Begravningsgudstjänsten är också en förkunnelse om församlingens tro på uppståndelsen.

3.5 Församlingens liv formar ett gott förvaltarskap

Bibeln säger och kristen tro bekänner att allt ytterst tillhör Gud (Kol 1:16-17). Detta innebär att allt vi har är Guds gåvor som skall förvaltas inför honom. I församlingen får vi hjälp att söka Guds vilja i förvaltandet av vår tid, våra relationer och resurser.

Offrande till församlingen är ett uttryck för förvaltarskap. Allt givande är frivilligt. Bibelns gammaltestamentliga modell med tiondegivandet är en god princip som vi stödjer (Mal 3:10). Nya testamentets undervisning sätter dock inte gränsen där för givandet (2 Kor 9:6-8). Ett gott förvaltarskap är i Bibeln ett uttryck för och en bekännelse att allt tillhör Herren.

Offrandet kan göras på olika sätt. Insamlingar i gudstjänsten har traditionellt varit det vanliga sättet. Andra sätt kan till exempel vara: överföring via post, bank eller av kyrkoavgift. För den som så önskar finns också möjlighet att genom testamente bidra till Mellringekyrkans eller Evangeliska Frikyrkans arbete.

3.6 Församlingens liv formar Kristus-präglade människor

Livet i församlingen får alltid moraliska konsekvenser. När Kristus är Herre i en människas liv påverkas tankar och handlingar av honom, hans sinnelag och kärlek. Då utmanas den kristne att ständigt överge oförsonlighet, avund, bitterhet, högmod, girighet och de handlingar som är uttryck för detta, exempelvis förtal, intriger, misstänksamhet, strider och ett egoistiskt levnadssätt.

En kristen odlar istället med den helige Andes hjälp kärlek, tålmod, vänlighet, godhet och trofasthet. Detta tar sig uttryck i förståelse, generositet, öppenhet, uthållighet, ärlighet, uppriktighet och vänskap (Gal 5:16-25).

Församlingens liv bygger på personlig efterföljelse där varje medlem är kallad att vara en lärjunge till Jesus och att gå i Hans fotspår i världen (Matt 16:24).

4. Församlingens uppdrag

Församlingens uppdrag i världen är att vara ett redskap för Gud och Hans frälsningsverk. Mellringekyrkans vision och uppdrag är att vara - *En församling av liv och kraft som förändrar världen genom att betjäna människor och forma lärjungar till Jesus Kristus.*

4.1 Att vara missionerande

Församlingens uppdrag är att göra Jesus Kristus känd och mottagen som Herre och Frälsare (Matt 28:18-20). I den helige Andens kraft bär församlingen därför på olika sätt vittnesbörd om Faderns frälsningsverk genom sin Son. Församlingen vill hjälpa människor att omvända sig och genom dopet bli en del av Guds folks gemenskap, som bekänner och tillber den treenige Guden. Överallt där denna sanna tillbedjan inte finns existerar utmaningen till evangelisation och mission. Missionsfält finns alltså både mycket nära och på annat håll.

Kristen mission ingår i Faderns sändning av sin Son, och Sonens sändning av Anden, som utrustar lärjungarna att gå med hela evangeliet till hela världen (Apg 1:8). Modellen för en dynamisk mission finns därför i Jesu liv och verksamhet (Joh 17:18, 20:21, Fil 2:5-11). Därför är församlingen till sin natur missionerande; till dess väsen hör att vara sänd och att sända ut. Den är både ett uttryck för och är ett redskap för Guds rike.

All mission skall därför vara förankrad i församlingen och innebära att församlingar planteras och byggs. All mission syftar till att förverkliga Guds vilja på jorden.

Mission innebär i praktiken att gå över gränser – geografiska, kulturella, sociala och religiösa – för att i nya sammanhang ge vidare det apostoliska vittnesbördet om Jesus Kristus bland dem som inte tror (Rom 10:13ff). Vittnesbörd och diakoni är olika aspekter av missionsuppdraget som hör samman och kompletterar varandra. Mission betyder också ett ömsesidigt utbyte mellan församlingar och kyrkosamfund i andra länder. På olika sätt utgör mission ett brobyggande mellan församlingen och världen. En missionerande församling blir ett tecken på enhet och försoning i en splittrad värld.

Mellringekyrkan vill motivera och skapa förutsättningar för ett personligt missionsengagemang bland sina medlemmar. Det kan exempelvis gälla förbön, ekonomiskt och praktiskt stöd samt missionärstjänst nationellt eller internationellt. Församlingens missionsinsatser sker i huvudsak genom samarbete i Evangeliska Frikyrkan.

4.2 Att arbeta diakonalt

Med respekt för varje enskild människa – oavsett etniskt ursprung, position, sexuell läggning, religion eller politisk åsikt – är det församlingens och den kristnes ansvar att genom barmhärtighet och solidaritet möta människan och hennes utsatthet. Denna diakonala grundhållning har sin främsta förebild i Jesus själv. Han både undervisar om och visar medmänsklig omsorg (Matt 25:31-46, Joh 13:12-15).

Utifrån lokala behov och församlingens förutsättningar uttrycks diakonin genom en planerad och strukturerad verksamhet. Det diakonala arbetet kännetecknas framförallt av barmhärtighetens och solidaritetens gärningar, men diakonin är till sin karaktär också själavårdande och pedagogisk. Diakoni är inte enbart omsorg uttryckt i möten människor emellan. Diakonin har också en profetisk funktion. Det innebär bland annat ett enträget arbete för mänskliga rättigheter, fred och försoning, jämställdhet, demokrati och hushållning av jordens resurser.

4.3 Att vittna om Guds framtid

Församlingen är inte likställd med Guds rike. Med Kristus Jesus har Guds rike redan kommit, även om dess fullkomning sker vid hans återkomst. Guds makt upprättas dock redan nu i dem som förts in i Sonens rike (Kol 1:13). Församlingen kan då bli ett vittnesbörd om och ett redskap för Guds rike, när de kristna i lydnad följer Guds vilja. Denna tanke på församlingen som en föraning av Guds rike anger alltså hennes tjänst i världen. Allt liv i församlingen ska föras in under Guds vilja.

Församlingen är således den form som Guds rike tagit just nu, men som sådan är den en ofullkomlig bild av Guds framtid. Vissheten om att gudsríkets fullhet kommer, gör att vi också kan härda ut med bristerna.

Församlingens längtan efter Jesu återkomst präglar hennes närvaro i världen. Hon bär hopp om nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor (2 Petr 3:11-13) och hon bär den helige Ande som en försäkran om frälsningens fullbordan (Ef 1:24).

Detta levande hopp kommer till uttryck på olika sätt, till exempel i undervisning och förkunnelse, i tecken och under, i kamp för rätt och rättvisa, i solidaritet med små och svaga, i trohet mot gudsríkets etik och i en glädjefylld väntan på Kristus.

4.4 Att verka för Kristi kyrkas synliga enhet

Kyrkans enhet är grundad i den evige Gudens enhet (Ef 4:1-6) och i Kristi kors (Ef 2:11-17). Eftersom Gud är en, ska också hans folk vara enat (Joh 17:21-12). Enheten är också förankrad i Jesu frälsningsverk. De synder som skiljer människor är försonade. Splittring mellan kristna är därför en skymf mot Jesu gärning på korset. Att inte vilja umgås med andra kristna är att leva mot evangeliets sanning (Gal 2:14).

Kristen enhet är inte likformighet. Det finns istället en mångfald i enheten, genom skillnader i tjänster (1 Kor 12:4-6), men också i åsikter av mindre betydelse (Rom 14). Även trons formuleringar och formerna för gudstjänstlivet kan skifta. Enheten har bara sin gräns där biblisk tro står på spel (Gal 1:6-12). Enheten kan inte skapas av människor, men det är vårt ansvar att bevara och gestalta den grundläggande enhet som Anden givit. Det skall enligt den apostoliska uppmaningen ske med ivrig ansträngning (Ef 4:3). Enhetssträvanden är ständigt aktuellt både i församlingen och mellan församlingar.

Mellringekyrkan samverkar i Evangeliska Frikyrkan och dess regionala organ Kristen Samverkan Mellansverige. Församlingen vill även verka för ett ökat samarbete mellan församlingar, individer och organisationer inom den stora kristna gemenskapen. Detta sker genom att församlingen samarbetar och låter sig representeras i olika ekumenisk pastors- och församlingsgemenskaper. Allt för att tillsammans med andra arbeta för församlingens synliga enhet och förverkliga det gemensamma uppdraget.

5. Församlingens kraftkällor

För att fullgöra sin kallelse brukar församlingen de nådemedel och andliga resurser som står till hennes förfogande.

5.1 Guds ord

Församlingens kännedom om den personlige Guden kommer genom Bibeln. Kristus, Ordet som blev människa, är känd hos oss genom det skrivna Ordet (Joh 1:1-3, 14). Gud har tagit initiativet att uppenbara sig för människan (Hebr 1:1f). Bibeln har sin auktoritet genom att den förmedlar Guds uppenbarelse i Kristus. Kristus själv har bekräftat Bibelns auktoritet. Tro på Bibeln är därför ett tecken på lydnad mot Kristus. Den kristna församlingen närmar sig Bibeln i trons Ande.

Guds uppenbarelse i Bibeln är inspirerad av den helige Ande (2 Tim 3:16-17). Mänskliga författares ord är samtidigt Guds Ord. Bibeln är Guds skapelse utan fel i allt som den påstår och det enda ofelbara rättesnöret för tro och liv. Den är yttersta norm, överordnad traditionen, förnuftet och erfarenheten, i alla frågor som gäller tro och liv. Bibeln är därför församlingens grund.

Bibeln leder rätt i sin undervisning (Ps 119:105). Tolkad i sitt historiska sammanhang, i enlighet med sitt syfte och under Andens ledning är Bibeln trovärdig i allt som den lär. Ingen mänsklig tolkning av Bibeln kan däremot gälla som ofelbar. Förståelse av Bibeln skapas främst genom församlingens lydnad av Guds Ord.

5.2 Döpet

Döpet är en gåva, en del av evangeliet och en av de heliga handlingar som församlingen förvaltar på Herrens befallning och som människan får ta emot i tro (Matt 28:19-20). Därför intar det en central plats i såväl förkunnelse som praxis.

Döpet hör samman med Kristi frälsningsgärning, hans liv, död och uppståndelse (Rom 6:3-11). Det är en försäkran om att vi genom tron på Jesus är delaktiga i försoningens nåd och uppståndelsens kraft till ett nytt liv. Döpet är människans svar på Guds kallelse till omvändelse och ett nytt liv (Apg 2:38). I döpet förenas människan med Jesus Kristus i hans död och uppståndelse. I döpet bekänner människan Jesus som Herre och där möter Herren människan med sin förlåtelse och nåd (1 Petr 3:21-22). Döpet uttrycker därför en djup gemenskap med Kristus (2 Kor 5:17, Gal 3:26-29).

Församlingen praktiserar dop genom nedsänkning efter personlig bekännelse om tro på Jesus Kristus.⁷ Men dopformen bör anpassas vid funktionshinder eller sjukdom. Då kan sittande ställning i dopkällan eller begjutning vara lämpligare dopsätt. Dopets kraft ligger inte i mängden vatten eller i sättet på vilket det sker utan i dess förbindelse med Jesus Kristus (1 Petr 3:21-22).

5.3 Nattvarden⁸

Nattvarden aktualiserar Jesu Kristi försoningsoffer för vår skull. Den uttrycker vår delaktighet i Jesus Kristus och försäkrar att vi genom tron på Honom har syndernas förlåtelse, gemenskap och hopp (1 Kor 10:16-17). Vi kommer till Herrens bord för att det andliga livet skall förnyas och den kristna gemenskapen fördjupas och det kristna hoppet proklameras (Apg 2:46).

Till nattvarden inbjuds alla som bekänner Jesus Kristus som Herre och vill leva i gemenskap med honom eller som med uppriktighet söker gemenskap med honom. Det tillkommer var och en att pröva sig själv, så att Herrens bröd och Herrens bågare inte mottas på ett ovärdigt sätt (1 Kor 11:26-32). Omvändelse och bikt öppnar alltid vägen till att åter få del av nattvarden.

5.4 Den helige Andes verk och gåvor

Utan den helige Ande är Gud avlägsen, stannar Kristus i det förflutna, blir evangeliet tomma ord, församlingen bara en organisation, mission propaganda, gudstjänst en gruppterapi och kristet liv en slavmoral. Genom sin Ande förnyar Gud ständigt skapelsen och är nära oss (Ps 104:30).

Genom samma helige Ande är den uppståndne Kristus hos oss i dag (Joh 14:16-20), är evangeliet en kraft till frälsning (Rom 1:16), återspeglar församlingen gemenskapen inom Gud själv (Joh 17:21-23), är mission ett hoppfullt tecken i världen (Apg 2:6), är gudstjänst både åminnelse och föregripande (1 Kor 11:26) och kristet lärjungaskap ett liv i ljuvlig frihet (2 Kor 3:17).

Anden ger oss kunskap om Gud, främst genom att ge vittnesbördet om Kristus till världen (Joh 15:26). Andens verk är helt beroende av Kristi upphöjelse. Den helige Ande får därför aldrig skiljas från Kristus.

Därmed är Anden verksam i frälsningen (1 Kor 12:3, 13) och i helgelsen (Gal 5:22-26). Alla kristna har på detta sätt fått Andens gåva genom att tillhöra Kristus. Det finns också en utrustning genom Anden bestående av olika gåvor.

Andens tjänst i treenigheten är att ständigt ge människan en erfarenhet av nåd. En karismatisk erfarenhet är således en erfarenhet av den helige Ande. Det är ett medvetet möte med den kärlekens Gud som är här och nu (Rom 5:5). Personliga erfarenheter av Anden ger bland annat ny glädje, ny kraft i tjänsten, frimodighet i bön och tillbedjan, styrka i frestelser och öppenhet för manifestationer av Guds helande och befriande nåd. Vi vill bejaka en utmaning till full överlåtelse åt Herren, som är Anden.

Församlingens liv som Andens tempel är möjligt, därför att de kristna som utgör detta tempel är omslutna och uppfyllda av Anden som helgar dem (1 Petr 2:5, 1 Kor 3:16f). Församlingens kallelse att vara Guds folk i världen förverkligas genom att Anden leder sitt folk och utrustar och sänder de troende till olika uppdrag (1 Petr 2:10f, Apg 1:5-8). Församlingens synliga strukturering som Kristi kropp sker i och genom Anden. Herren ger olika sorters gåvor åt alla kristna till enhet i mångfald och till uppbyggelse av församlingen, så att den växer både inåt och utåt (1 Kor 12, Rom 12:4-8). Därför strävar vi efter att mångfalden i uttryck av Andens gärningar ska finnas i gudstjänst, vittnesbörd och diakoni.

5.5 Bikten – försoningens kraft

Bikt är att inför en själavårdare/pastor i avskildhet bekänna synd som man har begått och att genom honom/henne få försäkran om Guds förlåtelse. Endast den som är pastor och avskild till församlingstjänst har tystnadsplikt i juridisk mening. Men vilken förtroendevärd kristen som helst kan ta emot bekännelse och ge avlösning.

Biblisk grund för denna praktik finns bland annat i Jesu ord till lärjungarna: Om ni förlåter någon hans synder, så är de förlåtna (Joh 20:22-23) och i den apostoliska uppmaningen att bekänna synderna för varandra (Jak 5:15-16). Bikten har två moment: bekännelse och försäkran om Guds förlåtelse. Bekännelsen kan vara resultatet av ett akut behov eller av en längre samtalskontakt. En sann bikt utmärks av att den som vill bikta sig har drivits till det av sitt eget inre. När en ärlig och frivillig bekännelse föreligger kan en förbehållslös och ovillkorlig avlösning ges. Denna har sin grund i och sin kraft från Guds Ord (Luk 5:20, 1 Joh 1:9).

6. Församlingstillhörighet

Medlemskapet i församlingen har sin grund i en personlig tro på Jesus Kristus som Herre och Frälsare samt dop i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Medlemskapets mening är ett liv i Jesu efterföljd och en överlåtelse till församlingens gemenskap och uppdrag i världen.

Som medlem i Mellringekyrkan delar man solidariskt på vissa praktiska uppgifter. Som medlem bör man också vara engagerad i en hemgrupp.

6.1 Vägen till medlemskap

Vi tror att frälsningen följs av lärjungaskap och en naturlig del i lärjungaskapet är också delaktigheten i en lokal församling. Lärjungaskapet är ett skeende som innefattar både andliga erfarenheter och lärande. I Mellringekyrkan erhålls detta bland annat genom församlingens gudstjänster, hemgrupper, personlig vägledning och barn- och ungdomsgrupper. Detta syftar fram till bekännelse, dop, medlemskap och lärjungaskap.

6.2 Medlemskap

Medlemskap i Mellringekyrkan kan förvärfvas

- genom bekännelse av tro på Jesus Kristus som Frälsare och Herre, och dop i Faderns, Sonens och den helige Andes namn.
- genom att församlingen på flyttningensbetyg tar emot som medlem den som bekänner sig tro på Jesus Kristus som Herre och Frälsare och är troendedöpt.
- genom att personen bekänner Jesus Kristus som Herre och Frälsare, har blivit döpt som barn, levt och lever i sitt dop och som därför har samvetsbetänkligheter inför att döpas på nytt.⁹

Medlemskap innebär att personen ifråga accepterar församlingens dop- och församlingssyn så som den kommer till uttryck i Församlingsordningen.

6.3 Medlemskap kan upphöra

Medlemskap i Mellringekyrkan kan upphöra

- genom flyttningsbetyg till annan församling.
- genom egen begäran om utträde ur församlingen.
- genom uteslutning då medlem: inte vill leva ett liv i Kristi efterföljd, inte lever överlåtet till församlingens gemenskap och uppdrag i världen och/eller lever i tydlig disharmoni med Församlingsordningens föreskrifter

6.4 Medlemskapsärenden

Församlingsledningen har huvudansvaret för ärenden kring medlemskap. Den som önskar bli medlem i församlingen anmäler detta till någon i församlingsledningen. För att bli medlem i Mellringekyrkan ska man ha deltagit i församlingsintroduktionen och haft ett samtal med någon församlingsledare, som klargör församlingens gemenskapens innebörd.

Beslut om medlemskap fattas av församlingsledningen efter ovan nämnda samtal. Nya medlemmar hälsas välkomna i en gudstjänst och förändringar i församlingsmatrikeln meddelas i församlingsmötet. Församlingsledningen beslutar också och informerar församlingen om medlemskapets upphörande.

6.5 Medlemsomsorg

Församlingsledarna har ett särskilt ansvar för omsorgen om dem som är medlemmar i församlingen. Hemgruppsledarna har det praktiska ansvaret för omsorgen för dem som tillhör deras hemgrupp. Denna omsorg förutsätter alla medlemmars ömsesidiga tjänst och ansvar för varandra (Ef 4:16, Hebr 12:15). Församlingsledarna skall aktivt hålla kontakt med medlemmarna, särskilt dem som av en eller annan anledning inte deltar i gudstjänst- och vardagsgemenskap i församlingen.

Medlemskap i församlingen fördjupas genom att man ger och tar emot praktisk hjälp att växa och mogna som människa och kristen. Det är särskilt viktigt att uppmärksamma och möta de mänskliga behov som uppstår vid kriser, ohälsa, arbetsbelastning, ensamhet och förändringar av olika slag.

Omsorg om varandra innefattar också etisk och moralisk vägledning. Genom att medlemmarna håller igång ett levande samtal om vad som rätt och fel, byggs ett moraliskt medvetande upp i församlingen.

När någon medlem med vett och vilja lever i synd eller förkunnar falsk lära har församlingen ett ansvar att ge personlig vägledning som syftar till omvändelse och upprättelse. Ordningen som anges i Matt 18:15-18 är ett grundmönster för hur processen bör gå till för att föra tillbaka den som lever orätt eller förkunnar andra frälsningsvägar. Grundprincipen för alla former av omsorg om medlemmarna i församlingen är sanning och kärlek i förening.

7. Församlingens organisation

Församlingens liv och uppdrag måste ha en fungerande organisation. Mellringekyrkan har som organisationsform valt föreningsmodellen¹⁰. Det innebär att församlingen som juridisk person är en ideell förening i samhället och att den gängse föreningsstrukturen har kompletterats med tjänster och organ som svarar mot församlingens identitet som Kristi kropp. Genom tydliga stadgar¹¹, tydlig församlingsledargrupp, en ändamålsenlig organisation och regelbundna Mellringeforum det vill säga församlingsmöten eftersträvas allas fulla delaktighet i beslut och ansvar.

8. Församlingens ledning

Jesus Kristus är församlingens ende Herre. Alla troende har samma ställning i Kristus, det så kallade allmänna prästadömet, och är kallade till att på olika sätt vara Guds rikets vittnen och tjänare. Varje form av mänsklig ledning och beslutsfattande skall ytterst vara ett uttryck för Kristi herravälde och bedömas utifrån detta. Därför är tjänandet och kärleken och inte makt och effektivitet de grundläggande principerna för allt ledarskap i församlingen. Det är i kärleken, tjänandet, det personliga föredömet och troheten mot Guds ord som varje ledarskap i församlingen hämtar sin auktoritet. Sammansättningen av ledarskapet i församlingen ska i möjligaste mån avspegla församlingens sammansättning, liv och uppdrag.

8.1 Årsmöte/Församlingsmöte

Församlingsmötet är församlingens viktigaste samtalsforum och ett beslutande organ, där varje medlem har en röst. Det uttrycker allas möjlighet till inflytande och medansvar i ordnade, demokratiska former (1 Kor 14, Apg 15). Församlingen söker vägar att fördjupa denna delaktighet, så att församlingsmötet är något mer än gängse föreningsdemokrati. Det är att praktisera ett öppet samtal för att, med Bibelns ord, ”komma överens”. Vår övertygelse är att Guds Ande är närvarande under församlingsmötet och på så sätt leder församlingen.

Som samtalsforum är församlingsmötet i första hand en ideologisk mötesplats, där samtal förs för att finna Guds vilja. I församlingsmötet bearbetas kontinuerligt församlingens identitet, uppdrag och organisation. Viktiga områden att fokusera på i bön och samtal är tro och värdegrund, målsättning och visioner. I församlingsmötet delges också information från församlingsledning, verksamhetsområden och råd. Dessutom behandlas inkomna förslag från medlemmarna. Församlingsmötet protokollförs och protokollen finns tillgängliga för församlingens medlemmar. En gång per år hålls ett särskilt församlingsmöte kallat årsmöte.

8.2. Församlingsledningen

Församlingsledningen utses av församlingen vid årsmöte eller församlingsmöte, och har till uppgift att samordna verksamheten och leda utvecklingen av församlingen. I Mellringekyrkan ingår föreståndaren i församlingsledningen. Föreståndaren har det yttersta ansvaret för att verkställa församlingens och församlingsledningens beslut.

För sitt uppdrag är församlingsledarna avskilda genom handpåläggning och bön. I samband med avskiljningen avger församlingsledarna löfte om tystnadsplikt för det som anförtros under bikt och i enskild själavård. En församlingsledare utses utifrån karaktär, kompetens samt en tydlig kallelse. Det kan vara en man eller en kvinna.

Församlingsledningen har en tillsynsfunktion över församlingens helhet i gudstjänst, gemenskap och omvärld på olika sätt. Detta pastorala ledarskap är Jesu tjänare i församling och samhälle

med uppgift att samla och bygga upp Kristi kropp, förkunna Ordet, förvalta sakramenten, utöva själavård och leda församlingens liv i gudstjänst och mission (Apg 20:28, 1 Petr 5:2-3).

Församlingsledningen skall planera och ange inriktningen för församlingens verksamhet. De har det yttersta ansvaret för församlingen, dess verksamhet, ekonomi och framtid och har arbetsgivaransvar för församlingens anställda. Ytterst ansvarig för anställningsfrågor är församlingsordföranden.

Församlingsledningen arbetar primärt med övergripande frågor, utveckling och målsättning. Deras uppgift är att se helheten och färdriktningen och tillsammans med församlingsmötet dra upp de stora ramarna för församlingens verksamhet.

Församlingsledningen ansvarar för samordningen mellan verksamhetsråden och de praktiska råden. Församlingsledningen har också att regelbundet träffa företrädare för församlingens olika råd för att hålla sig underrättade om vad som sker inom varje verksamhetsgren.

Församlingsledningen har tillsammans med hemgruppsledarna och själavårds- och omsorgsrådet det pastorala ansvaret för församlingen, vilket förutsätter ett nära samarbete dessa grupper emellan. Hemgruppsledarna är församlingsledningens förlängda arm och öron i församlingen. Som medlem av församlingsledningen deltar man aktivt i en hemgrupp.

Församlingsledningen arbetar tillsammans med valberedningen med rekrytering av nya församlingsledare utifrån uppställda lämplighetskrav. Det är församlingsmötet som har det avgörande ordet vid val av nya församlingsledare. Vid anställningar bereds frågan av församlingsledningen, men församlingsmötet fattar beslut om anställning.

Församlingens ekonomiska förvaltning följer det regelverk som gäller för ideella föreningar. Församlingsledningen bereder den övergripande budgeten. Ett slutligt förslag till budget bereds tillsammans med ansvariga i råden. Beslut om budgeten tas av församlingsmötet.

Församlingsledningens möten protokollförs. Undantaget är om församlingsledningen anser en fråga eller ett ärende av personlig eller privat karaktär för känslig för att protokollföras. Protokollen finns tillgängliga för församlingens medlemmar.

8.3. Verksamhetsråd och praktiska råd

För olika arbetsområden inom församlingen finns särskilda råd. Råden arbetar under ansvar med uppgifter de blivit anförtrodda av församlingen.

Varje råd har ekonomiskt ansvar för sin del av den totala budgeten. Därmed följer ansvar för budgetuppföljning och attest av fakturor. Det innebär att råden själva kan fatta beslut och utveckla sitt arbete inom de ramar som fastställts. Råden lämnar i god tid förslag till församlingsledningen angående sin budget.

Inom varje råd skall finnas en rådsansvarig. I dennes uppgifter ingår att leda rekrytering av övriga rådsmedlemmar, samt de funktionärer som organisatoriskt är underställda rådet. Detta görs i samråd med församlingsledningen och valberedningen

Inför varje nytt verksamhetsår lämnar varje råd förslag till församlingsledningen angående budget och verksamhetsplan.

Råd kan inrättas och upplösas av församlingsmötet. Om församlingen finner att ett nytt råd bör inrättas ska först en beskrivning av dess ansvarsområde upprättas.

8.4. Hemgruppsledare

Hemgruppsledarna har ett herdeansvar för sin hemgrupp. Detta herdeansvar innebär att vårda och leda medlemmarna i sin hemgrupp. Det är församlingsledningen som tillsammans med hemgruppsledarna och själavårds- och omsorgsrådet har det pastorala ansvaret för församlingen. Föreståndare och övriga församlingsledare har ett särskilt ansvar att samla och stödja ledare för hemgrupperna.

Hemgruppsledarna får kontinuerlig vidareutbildning och hjälp i sin tjänst. Ledare för nya hemgrupper utses av rådsansvarig.

8.5 Församlingsanställda

Församlingens pastorer är en del av församlingens ledarskap. Pastorerna är Kristi tjänare i församling och samhälle med uppgift att samla och bygga upp Kristi kropp, förkunna Ordet, förvalta sakramenten, utöva själavård och leda församlingens liv i gudstjänst och mission (Apg 20:28, 1 Petr 5:2-3). I samband med avskiljningen i församlingen avges tystnadslöfte för det som anförtros under bikt och i enskild själavård. Pastorer som är avskilda av Evangeliska Frikyrkan har tystnadsplikt. En av pastorerna kallas att vara församlingens föreståndare.

Anställningsfrågor bereds av församlingsledning gemensamt och beslut fattas av församlingen i församlingsmöte. Anställnings-, personal- och lönefrågor regleras av gällande riktlinjer och regler i "Praktikan". Eventuella avvikelser beslutas i församlingsmöte. För varje anställd utformas en arbetsbeskrivning av församlingsledningen. Anställd personal har närvaro- och yttranderätt i de organ som är relaterade till tjänsten.

Anställningsfrågor gällande anställda i andra verksamheter som församlingen bedriver till exempel förskola bereds av respektive ledningsgrupper, vilka ansvarar för utförande och uppföljning av arbetsbeskrivningar och löpande personalfrågor för personal i dessa verksamheter. Beslut gällande anställningar skall alltid tas i samråd med församlingsledningen.

Frågor som berör anställning av föreståndare i dessa verksamheter är dock av sådan dignitet att de föreläggs församlingen för beslut.

9. Ändring i Församlingsordningen

Förslag om ändring i Församlingsordningen skall lämnas till församlingsledningen minst två månader före årsmötet. Församlingsledningen skall med ett gemensamt utlåtande överlämna förslaget till församlingen.

För ändring i Församlingsordningen fordras godkännande av två på varandra följande församlingsmöten. Församlingsledarna bör kontinuerligt se över och utvärdera församlingsordningen och till församlingen överlämna förslag på förändringar.

Församlingsordningen är antagen av Mellringekyrkans årsmöte den 2005-03-06.

¹ En Församlingsordning visar församlingens inre och yttre strukturer utifrån dess identitet och uppdrag. Genom detta dokument berättar församlingen för sig själv och för andra varför det skall finnas något som kallas församling och vad det innebär. En Församlingsordning uttrycker kortfattat hur församlingen förstår och förkunnar Bibelns budskap och vill tillämpa det i sitt gemensamma liv. Därför är det viktigt att Församlingsordningen blir föremål för kontinuerliga samtal, studium och bearbetning i hela församlingen. En Församlingsordning har också karaktären av vilja och målsättning. Därför utgör den en utgångspunkt för återkommande utvärdering och samtal om församlingens utveckling.

² Se bilaga – Den apostoliska trosbekännelsen

³ Se bilaga – Den nicenska trosbekännelsen

⁴ Bilagan finns att ladda ned från Evangeliska Frikyrkan och dess hemsida: www.evangeliskafrikyrkan.se

⁵ Se bilaga - Manilamanifestet

⁶ Se punkt 4.3 i Församlingsordning för Mellringekyrkan i Örebro

⁷ Mellringekyrkan förkunnar och praktiserar endast troendedop.

⁸ Medlem som på grund av sjukdom eller andra svårigheter inte kan delta i församlingens gudstjänster och gemenskapsgrupper skall erbjudas besök och få nattvard.

⁹ Detta upphäver inte församlingens egen identitet som baptistisk, utan är ett uttryck för församlingens tro att det bara finns en Kristi Kyrka på jorden och för vår respekt för andras väg till församlingstillhörighet.

¹⁰ Som kategori har föreningen (*societas, associationen*) vuxit fram i historien genom församlingens inflytande i samhället. Det går att spåra praktiker och ideal inom den radikala reformationen från 1500-talet som sedan fick sin allmänna form i föreningen. Den har också sina förutsättningar i den så kallade naturrätten från 1700-talet. När den nyevangeliska väckelsen på 1800-talet organiserade sig valde man föreningsmodellen. Det gjorde också andra folkrörelser i Sverige. Väckelsens folk såg detta som en biblisk modell för församlingen. Modellen uttrycker bland annat övertygelsen om frivillig anslutning och allas fulla delaktighet i beslut och ansvar. Föreningen kom att bryta prästvåldet och myndighetskaraktär på församlingen och skapade möjligheter för människorna att tillsammans nå längre än vad man kan göra på egen hand. Föreningen innebär ett sätt att hantera makt och resurser, som sätter gemenskapen och dess mål före individen, samtidigt som den myndiggör varje individ i gemenskapen.

¹¹ Se bilaga – Stadgar för Mellringekyrkan, Örebro antagna 6/3 - 2005